

Akikre büszkék vagyunk

Szerencsés Zsolt öregdiák (1984/A), tb. kanonok, esperes, plébános

Esztergomban születtem, a Bazilika plébániájához tartoztam, ott voltam ministráns és ott érlelődött papi hivatásom is. Nagy Imre bácsi a gimnáziumban dolgozott takarítóként. Rendszeres felolvasók voltunk boldog emlékü Lécai László bíboros miséin. Így ő mesélt nekem a Frankáról először, be is vitt, megmutatta az épületet. Épp karácsonyi idő volt, mert az atyák ebédlője közepén ott volt a betlehemi kis Jézus szobra... Azóta is ez a legkedvesebb ábrázolás számomra. Egyértelmű volt, hogy hová jelentkezzem gimnáziumba. Frankás lettem!

1980. szeptember 1-jén, 40-en kezdtük az első évet, ismerkedések, komoly követelményekkel való szembesülés, felsőbb évfolyamokból ismerősök, barátságok, sokféle diák, sokfelől... A tanáraink is sokfélék voltak, akkor még csak három civil tanított. Igyekeztek nemcsak tanítani, hanem nevelni is. Voltak szigorú tanárok, de a követelmény mögött ott volt az ember, a pap is.

Ahogy múltak a hónapok, kiderült, hogy sokan „híres emberek” lettek az egykori növendékek közül, de kiderült az is, hogy sok értékes ember lakja az atyák sötét folyosóit: Ignác atya, aki nagy szívével, jókedvével élt közöttünk, sokszor ott ült a portán és mindig volt hozzánk néhány szava. Az őszi szünet idején az esztergomi szőlészetbe jártunk segíteni, és aki Sándor atyával kapott egy sort, szedhette a lábát, illetve a fürtöket, hogy lépést tudjon vele tartani. Jeromos atya, akivel az első évben a történelmet tanultuk, olyan jóságos volt, hogy rajta is maradt ez a jelző. Szaniszló testvér a könyvkötészetre tanított minket és a könyv megbecsülésére. Nagyon rosszul látott, mi ezt kihasználtuk, hogy „maszekoljunk” saját könyveket. Persze előbb vagy utóbb rájött erre, és egy mosollyal elintézte, de azért elkérte és megnézte, hogy minden szakszerűen készült-e az asztal alatt. Olyan lelki kapcsolatba kerültem vele, hogy később nemcsak többször beszélgettünk, hanem azzal is megtisztelt, hogy a papszentelésemre egy verset írt, belefogalmazva, hogy az én papságomban ünnepli azt, amit ő nem érhetett el.

Idős atyák, testvérek hosszú sora. Mennyi emlék! Mennyi érték! Sokfélék voltak, de sugározták felénk, hogy értünk vannak, és hogy milyen is a ferences lelkiség.

Mint humán osztály közülünk jártak le a legtöbben a templomba ministrálni litániákra és misékre. Mint esztergomi még a szünetekben is be-bejártam ministrálni és harangozni, hiszen ott tanultam meg azt is. Volt, hogy még tornaóráról is kiszöktem, hogy Joachim testvérnek segítsek – ő volt a sekrestyés ugyanis.

Keményen fogtak minket, a tanulás idejét nem lehetett ellazsálni (mindig). Kezdetben osztályfőnökünk, Tihamér atya volt velünk, és esténként, a stúdium végén mindig felolvasott valamit, mint pl. F. Werfel *Halljátok az igét* című regényét. Péntekenként Géza atya örködött fölöttünk, és bár a zsolozsmát imádkozta, szinte fel se nézett, de időnként megszólalt jellegzetes hangján.

A fiatalabb tanárok is mind saját magukból adtak nekünk a tanításon túl. Vilmos atya a maga lezseriségével. De időközben hozzánk került Márk atya is, aki mint új prefektusunk, sajátos módon tört be bennünket. Valami összetűzés volt az osztály és közte, mire leíratott – minimum ötvenszer – valami hasonló bölcsességet: „*Márk atyának nincs szíve vagy ha van is, akkor kőből és szőrös!*” Máskor „beszállt a gólya” a bentlakók hálóiba, ami azt jelentette, ha nem volt kellő rend, ezért a tanítás alatt kiestek a ruhák a szekrényekből és az ágyneműkkel vegyülve nagy kupacokat képeztek a szoba közepén.

Elsőben, Szent Ferenc atyánk ünnepe előtti lelkigyakorlat alkalmával levetítették nekünk Zeffirelli Szent Ferenc-filmjét, akkor még nagyon kezdetleges, magyar szinkronnal. Mégis olyan hatása lett, hogy többen ferencesek akartunk lenni. Később megtudtuk, hogy van világi, harmadik rend, amelyet Henrik atya vezet. Elsőként Joachim testvér lett beavatva. Ő segített, hogy elkezdjük a felkészülést, majd felvételt nyerhetünk, beöltözhettünk Szent Ferenc ünnepének reggelén. Azóta is lelkiségem egyik fontos része az odatarozás, ahogy Tihamér atya mondta: Szent Ferenc befogott a kordájával.

Aztán eszembe jutnak Balázs atya prédikációi, elmélkedései a szombat esti gyóntatások segítéséhez. Sokszor nekiálltunk legépelni ezeket, mert nem jutott a stencilezett lapokból.

Teodóz atya, akkori igazgatónk fogott össze minket, szemináriumba készülőköt az úgynevezett kispap-edzéseken, amelyek megteremték gyümölcsüket. Hála Istennek a mi évfolyamunkból nyolcan lettünk és vagyunk papok, igaz ferences egy se, de az első esztergomi frankás püspök atya – Berta Tibor püspök, katonai ordinárius – is a mi osztályunkból került ki.

A szemináriumi évek alatt a kispaptársak, később paptársak között sok frankást ismertem meg, és később káplánként, majd plébánosként, több fiatalnak sikerült úgy irányítanom útját, hogy szintén ott végezzenek, vagy éppen a mai növendékek között legyenek.

„Akikre büszkék vagyunk”? Úgy gondolom, hogy ezt inkább mi mondhatjuk el, akik odatarozhattunk, és talán öregbítjük a frankás név tartalmát, azzal hogy az ott kapott értékekből élhetünk.